



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D. ve věci

žalobce: F. A.
proti
žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Pardubického kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Opočinek 57, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, krajské ředitelství Pardubického kraje ze dne 19. 8. 2021, č. j. X **se ruší**.
- II. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 2. 2021, č. j. X, rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž stanovila dobu zajištění na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 23.

2. 2021 ve 2:10 hodin. Takto stanovená doba zajištění byla následným rozhodnutím žalované ze dne 20. 5. 2021 prodloužena podle § 124 odst. 3, § 125 zákona o pobytu cizinců o 90 dnů. Rozhodnutím ze dne 19. 8. 2021 č. j. X, rozhodla žalovaná podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. c), odst. 3 zákona o pobytu cizinců tak, že opětovně prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nad 180 dní, a to o 60 dnů.
2. Žalobce napadl žalované rozhodnutí žalobou podanou prostřednictvím žalované v souladu s § 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce předně namítal nezákonnost žalovaného rozhodnutí, neboť dle něj v době rozhodování o prodloužení zajištění bylo zřejmé, že účel zajištění nemůže být naplněn. Zdůraznil, že řádný a pečlivý přístup správního orgánu k úkonům směřujícím ke správnímu vyhoštění musí trvat po celou dobu zajištění, jinak zajištění cizince pozbývá své oprávněnosti (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 12. 2020 ve věci Shiksaitov proti Slovensku, stížnost č. 56751/16; dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48. Rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla jako důvod prodloužení zajištění nad 180 dní průtahy na straně Velvyslanectví Bangladéšské lidové republiky, přičemž to si vyžádalo pohovor s žalobcem za účelem ověření jeho identity a následného vydání náhradního cestovního dokladu. V době vydání rozhodnutí byl způsob a termín pohovoru teprve sjednáván s českou stranou. Takový postup a takové odůvodnění prodloužení doby zajištění považuje žalobce za nepřipustné. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, podle kterého musí být v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění uveden kvalifikovaný odhad, jak dlouho zabere každý jednotlivý ze specifikovaných úkonů. Takové konkrétní odůvodnění ve vztahu k prodloužení doby zajištění právě o 60 dnů v žalovaném rozhodnutí zcela chybí.
3. Dále žalobce namítal, že má-li být rozhodnutí žalované zákonné, musí zdržení spočívat výlučně na straně orgánů země původu žalobce, k čemuž žalobce odkázal rovněž na příslušnou judikaturu (rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62). V případě žalobce však žalovaná teprve po měsíci po zajištění žalobce (dne 22. 3. 2021) ve spolupráci s Ředitelstvím služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) odeslala žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění. Teprve začátkem měsíce května 2021 pak byla odeslána požadovaná daktyloskopická karta žalobce. Žalobce je přesvědčen, že již první žádost měla obsahovat daktyloskopickou kartu. Rovněž s ohledem na toto prodlení nelze žalované rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nad maximální hranici 180 dnů považovat za zákonné.
4. Konečně žalobce namítal, že v žalovaném rozhodnutí nejsou specifikovány další kroky potřebné z důvodu mimořádné epidemiologické situace, či časové zhodnocení reálnosti provedení správního vyhoštění žalobce v rámci repatričních letů za současného stavu omezení letů do Bangladéšské lidové republiky. Stanovení doby prodloužení zajištění proto považuje za paušální a odůvodnění žalovaného rozhodnutí za šablonovité. Žalobce proto navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí.

5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě trvala na zákonnosti žalovaného rozhodnutí a plně odkázala na jeho odůvodnění, které označila za dostatečně určité a srozumitelné. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci bylo rozhodnuto za splnění podmínek § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání, neboť to účastníci nenavrhli a soud to nepovažoval za nezbytné. Po přezkoumání žalovaného rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl zadržen dne 23. 2. 2021 v 01.50 u 180. kilometru silnice I/35 v katastru obce Koclířov. Na výzvu policie žalobce nepředložil doklad totožnosti ani jiný dokument prokazující totožnost; vlastním prohlášením uvedl totožnost, uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku. Dne 24. 2. 2021 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 24. 2. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění na dobu 90 dnů od 23. 2. 2021 (č. j. X). Dne 2. 3. 2021 požádala žalovaná Ředitelství služby cizinecké policie o zjištění totožnosti a zajištění cestovního dokladu, dne 2. 3. 2021 požádala žalovaná Ministerstvo vnitra – Odbor azylové a migrační politiky, o závazné stanovisko k existenci důvodů znemožňujících vycestování cizince, dne 2. 3. 2021 byl žalobce umístěn do karantény z důvodu kontaktu s osobou pozitivní na virus SARS-CoV-2.
8. Dne 10. 3. 2021 přezkoumala žalovaná v dostupné databázi trvání důvodů zajištění a zjistila, že k tomuto dni nebyla dosud vyřízena žádost o zjištění totožnosti cizince a zajištění náhradního dokladu. Dne 10. 3. 2021 obdržela žalovaná kladné závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce. Dne 24. 3. 2021 přezkoumala žalovaná v dostupné databázi trvání důvodů zajištění, k tomuto dni nebyla dosud vyřízena žádost o zjištění totožnosti cizince a zajištění náhradního dokladu. Dne 26. 3. 2021 bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a současně byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let, neboť žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu. Ve dnech 21. 4. 2021, 6. 5. 2021 a 17. 5. 2021 přezkoumala žalovaná opět v dostupné databázi trvání důvodů zajištění, a to s výsledným zjištěním, že k těmto dnům nebyla dosud vyřízena žádost o zjištění totožnosti cizince a zajištění náhradního dokladu.
9. Dne 17. 5. 2021 sdělilo žalované ŘSCP, že probíhá prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí komunikace se zastupitelským úřadem země původu žalobce ve Spolkové republice Německo. Teprve v tomto sdělení ze dne 17. 5. 2021 je uvedeno, že: *„ŘSCP ale posléze ve věci ověřování totožnosti bangladéšských občanů obdržela od německých kolegů informaci, že lze prostřednictvím elektronického systému RCSM Bangladesh ověřit totožnost bangladéšských občanů a vystavit jim náhradní cestovní doklad i v případě, že nedisponují žádným dokladem, pokud je k nim k dispozici elektronická daktyloskopická karta. Proces je však velmi zdoluhavý a k vydání náhradního cestovního dokladu došlo až po 5-ti měsících od podání elektronické žádosti.“* Dne 20. 5. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 90 dní. Dne 25. 6. 2021 a dne 12. 7. 2021 přezkoumala

žalovaná opět v dostupné databázi trvání důvodů zajištění, s výsledným zjištěním, že k těmto dnům nebyla dosud vyřízena žádost o zjištění totožnosti cizince a zajištění náhradního dokladu. Dne 27. 7. 2021 a 9. 8. 2021 přezkoumala žalovaná opět v dostupné databázi trvání důvodů zajištění, přičemž telefonicky kontaktovala rovněž ŘSCP s výsledným zjištěním, že k těmto dnům nebyla dosud vyřízena žádost o zjištění totožnosti cizince a zajištění náhradního dokladu. Ve správním spise je dále založeno sdělení ŘSCP ze dne 9. 8. 2021, podle kterého žádost o ověření totožnosti žalobce byla opětovně odeslána „začátkem května 2021“, tentokrát prostřednictvím shora uvedeného elektronického systému, kdy součástí žádosti již byla i elektronická daktyloskopická karta žalobce.

10. Dne 19. 8. 2021 bylo vydáno rozhodnutí č. X, jímž žalovaná rozhodla podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. c), odst. 3 zákona o pobytu cizinců tak, že opětovně prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nad 180 dnů, a to o 60 dnů. Toto rozhodnutí je předmětem tohoto soudního přezkumu.
11. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud
 - a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
 - b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
 - c) cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
 - d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
 - e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
12. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
13. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
14. Podle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud

- a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování,
 - b) cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítá uvést, nebo
 - c) v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
15. Z uvedené relevantní právní úpravy vyplývají v dané věci žalobce /prodloužení doby zajištění opřeno o důvod dle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců/zákonné podmínky pro prodloužení doby jeho zajištění nad 180 dní: trvání důvodů zajištění, uskutečnitelnost správního vyhoštění cizince v době rozhodování o prodloužení zajištění, a to za situace, kdy i přes řádné úsilí policie po celou dobu řízení dochází ke zpoždění výlučně ze strany třetích zemí.
16. K žalobní námitce nemožnosti realizovat vyhoštění žalobce uvádí soud následující. Institut zajištění za účelem správního vyhoštění je nástroj, který má zajistit cizince do doby, než dojde k realizaci správního vyhoštění. Tedy má zajistit cizince proto, aby nemohlo dojít ke zmaření správního vyhoštění právě ze strany cizince, typicky tím, že pobyt cizince nebude znám. To však implikuje ten předpoklad, že správní vyhoštění bude realizovatelné, posuzováno z pohledu rozhodujícího správního orgánu v době vydávání rozhodnutí o zajištění, resp. o prodloužení doby zajištění. Jedná se přitom o kvalifikované předběžné posouzení, které správní orgán činí na základě jemu dostupných podkladů, mnohdy v časové tísní. Tedy není namístě požadovat po správním orgánu vyčerpávající odůvodnění rezultující v jistotu, že správní vyhoštění zajišťovaného cizince bude realizováno. Naproti tomu o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit.
17. Proto nelze přeceňovat ani požadavky na odůvodnění žalovaného rozhodnutí v uvedeném směru, tedy z pohledu reálnosti realizace zajištění, jak ostatně vyplývá z četné judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž zejména lze odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 1850/2009 Sb. NSS: „[s]myslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ (Obdobně rovněž rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019 – 49, ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019 – 60, ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019 – 43, ze dne 16. 4. 2021 č. j. 5 Azs 372/2020 – 28). Z obsahu správního spisu přitom vyplynulo, že v době prodloužení zajištění se správní vyhoštění žalobce důvodně jevílo jako potenciálně možné, jistá komunikace s Velvyslanectvím Bangladéšské lidové republiky probíhala, žádné konkrétní překážky bránící realizaci správního vyhoštění z důvodu epidemiologické situace nemoci COVID – 19 nebyly známy. Ostatně žalobce sám vznesl námitku možných překážek v důsledku epidemiologické situace pouze v obecné rovině. Neuvedl žádná konkrétní opatření, která by repatriaci žalobce bránila. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud námitku žalobce spočívající v nereálnosti správního vyhoštění jako nedůvodnou.

18. Žalovaná v odůvodnění žalovaného rozhodnutí zrekapitulovala průběh správního řízení, z čehož vyplynulo, že opakovaně zkoumala stav řízení, což spočívalo ve vyhledání událostí v dostupné databázi. Soud poznamenává, že žalovanou uplatňovaná okolnost, totiž že ke komunikaci s Velvyslanectvím Bangladéšské lidové republiky v Berlíně nedochází přímo, nýbrž prostřednictvím ŘSCP, nemůže jít k tíži žalobce. Je věcí efektivní organizace, jakým způsobem vykonává státní správa úkoly jí svěřené zákonem, tudíž je správnímu orgánu rozhodujícímu v dané věci celá doba přípravy realizace zajištění plně přičitatelná. Zde dává soud za pravdu žalobci v tom, že rozhoduje-li správní orgán o mimořádném prodloužení doby zajištění nad 180 dnů podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pak lze takové rozhodnutí obecně považovat za zákonné pouze, byl-li správní orgán aktivní po celou dobu trvání zajištění cizince, jinak zajištění ztrácí opodstatnění /viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2021, č. j. 22 A 50/2021-22 [14]: „[J]elikož právo na osobní svobodu je základním právem chráněným Úmluvou i Listinou základních práv a svobod, lze osobu zajistit pouze při splnění podmínek stanovených zákonem a odkazovanými dokumenty, tj. zejména za zákonem vymezeným účelem a po dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. V případě zajištění za účelem správního vyhoštění je proto nezbytné činit kroky směřující k vyhoštění s náležitou pečlivostí (rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93, § 113). Pokud takový postup nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince pozbývá své oprávněnosti (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 12. 2020 ve věci Shikhsaitov proti Slovensku, stížnosti č. 56751/16 33762/17, § 56)“/.
19. K zodpovězení otázky, zda bylo reálně možné urychlit řízení, když česká strana nepřiložila ke svojí první žádosti adresované Velvyslanectvím Bangladéšské lidové republiky v Berlíně daktyloskopickou kartu žalobce, tedy zda se dle tvrzení žalobce jedná o běžnou praxi nebo zda přinejmenším měl být ŘSCP takový postup znám či rovněž to, zda bylo možné urychlit vyřizování formy pohovoru s žalobcem, nemá soud dostatek podkladů ze správního spisu. Za daného stavu věci tak nelze učinit jednoznačný závěr, že žalovaná (včetně přičitatelné činnosti ŘSCP), postupovala dostatečně aktivně po celou dobu řízení. Bylo přitom na žalované, aby doplnila správní spis o takové listiny či jiné nosiče, z nichž bude zcela jednoznačné, že postupuje (včetně ŘSCP) v řízení pečlivě a dostatečně aktivně. Jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 7 Azs 11/2016-30). Dále krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020 – 48 [24]: „[B]ez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.“ Rovněž dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je zajištění opodstatněné pouze tehdy, jestliže reálně směřuje k vyhoštění cizince. Vyhoštění musí být realizovatelné v rozumné době od zajištění (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 19. 2. 2009 ve věci A. a další proti Velké Británii, stížnost č. 3455/05, body 166 a 167, dále rozhodnutí ze dne 8. 1. 2010 ve věci Mikolenko proti Estonsku, stížnost č. 10664/05, body 63 - 65, rozhodnutí ze dne 27. 7. 2010 ve věci Louled Massoud proti Maltě, stížnost č. 24340/08, body 66 a 67; rozhodnutí jsou přístupná

na <http://echr.coe.int>). Jakmile tedy vyjde najevo, že vyhoštění cizince nebude možné v rozumné době provést, je třeba jej ze zajištění propustit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79 [32]).

20. Žalobce dále namítal nedostatečnost odůvodnění žalovaného rozhodnutí co do stanovení doby prodloužení zajištění nad maximální zákonnou hranici 180 dnů zajištění podle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zákonodárce jasně stanovil maximální přípustnou dobu zajištění v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 180 dnů. Jestliže pak v § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovil výjimečné případy, za nichž lze tuto maximální přípustnou délku doby zajištění překročit, pak v souladu se zásadou právního výkladu, že výjimky z obecného pravidla je třeba vykládat restriktivně, tím spíše, jedná-li se o omezení osobní svobody, tedy o základní právo zakotvené v čl. 8 Listiny základních práv a svobod, rovněž tak v čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je třeba obdobně přísně nahlížet na odůvodnění takto stanovené mimořádné doby prodloužení zajištění. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020 – 48 [37]: „Jde o nestandardní (překročení základní maximální délky této lhůty) délku zajištění (omezení osobní svobody), s tím souvisí zvýšení důrazu na kvalitu odůvodnění, a to včetně vyličení skutečností, jež k překročení této lhůty vedly a stavu řízení (dle standardů vytyčených v rozsudku č. j. 1 As 93/2011 – 79). Právě v této situaci by se měla projevit snaha správních orgánů získat pro stěžovatele co nejvíce informací o délce lhůty a dalším postupu ve věci.“
21. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je tak žalovaná povinna uvést v každém rozhodnutí o prodloužení doby zajištění jednak výčet předpokládaných úkonů směřujících k realizaci správního vyhoštění a jednak tyto úkony podepřít časovým kvalifikovaným odhadem, a to na základě jejich profesní zkušenosti v dané oblasti. Lze tak odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (právní věty): „I. Vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), musí být řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze. II. Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti.“
22. Dále je v odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 [22] uvedeno: „[D]ále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případech, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine

s. ř. s.).“ Krajský soud zdůrazňuje, že se presumuje uvedení časového odhadu každého ze specifikovaných předpokládaných úkonů, nikoliv pouze souhrnný, plošný odhad doby trvání zajištění. Takové časové odůvodnění je nutno považovat za nedostatečné, neboť nelze přezkoumat, jakou časovou dotaci předpokládá správní orgán u jednotlivých úkonů a zda jeho úsudek je přiměřený povaze předpokládaného úkonu.

23. Žalovaná sice uvedla v odůvodnění žalovaného rozhodnutí výčet předpokládaných úkonů, opomněla však uvést reálně předpokládanou časovou náročnost každého z úkonů, jejichž důvodnost je v odůvodnění rozhodnutí rovněž třeba obhájit. Žalovaná tak přezkoumatelným a přesvědčivým způsobem nezdůvodnila, proč prodloužila dobu zajištění právě o 60 dní. Tedy, žalovaná vyhověla požadavku na konkretizování předpokládaných úkonů, které budou nutné pro zajištění realizace správního vyhoštění žalobce – konzulární pohovor, následní obdržení informací od Velvyslanectví Bangladéšské lidové republiky o ověření totožnosti žalobce včetně vyhotovení cestovního dokladu, následné zajištění leteckého nebo pozemního spoje, včetně potřebné komunikace mezi orgány dotčených států a zajištění přepravy na hraniční přechod (str. 3. žalovaného rozhodnutí), avšak stanovila pouze celkovou odhadovanou dobu prodloužení zajištění na 60 dní bez bližšího odůvodnění toliko s konstatováním, že komunikace s Velvyslanectvím Bangladéšské lidové republiky, která se uskutečňuje prostřednictvím ŘSCP je zdlouhavá. Nelze přitom vyloučit, že takto stanovená doba by byla důvodná s ohledem na skutkové okolnosti věci, pokud by předpokládané jednotlivé úkony byly doprovázeny časovým odhadem opřeným o konkrétní důvody. Správní soud však nemůže doplňovat chybějící správní úvahu žalované, bez ohledu na to, zda má, či nemá, k dispozici potřebné podklady. Taková role správnímu soudu nepřísluší, neboť by tím nepřipustně nahrazoval rozhodovací činnost správního orgánu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 20219, č. j. 8 Azs 283/2018 – 35 [14], ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-85 [20], ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 71/2018 – 31 [33]). Rozhodnutí správního orgánu musí přitom obstát samo o sobě, bez případného dodatečného odůvodňování pomocí správního spisu či vyjádření žalované (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51). Z uvedených důvodů vyhodnotil krajský soud uvedenou žalobní námitku jako důvodnou, neboť žalované rozhodnutí obsahovalo pouze částečné odůvodnění stanované doby prodloužení bez uvedení kvalifikovaného odhadu jednotlivých předpokládaných úkonů, které bude třeba vykonat za účelem realizace správního vyhoštění žalobce.
24. Krajský soud z výše uvedených důvodů uzavřel, že žaloba je důvodná a rozhodnutí žalované proto v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl podle zásady úspěchu ve věci právo na náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady mu dle obsahu soudního spisu nevznikly. Žalovaná právo na náhradu nákladů řízení neměla, neboť nebyla ve věci úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 14. září 2021

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
samosoudkyně